

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΣΙΜΟΣ

ΤΑ
ΒΑΤΡΑΧΙΑ

ΣΚΟΤΕΙΝΑ ΝΕΡΑ

Η ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ
ΤΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝΟΥ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Αμαρυλλίς

Κυριακή 07 Νοεμβρίου 2010

Η κόρη μου φοράει λευκό φόρεμα. Φέρνει σε νυφικό. Ξαπλώνει στην άκρη της θάλασσας. Φωνάζει προς το μέρος μου. Δεν μπορώ να καταλάβω τι λέει. Η παραλία αδειάζει, έξω νυχτώνει. Η φωνή της αντιλαλεί βαθύτερα. Εξακολουθώ να μην ξεχωρίζω τι ζητάει. Τρεις γλάροι πετάνε πάνω από το νερό, φτερουγίζουν κοντά στην ακτή.

Κάνω να περπατήσω προς το μέρος της. Ο αδερφός της Ελένης με πιάνει από το μπράτσο. Με σφίγγει. Του φωνάζω να με αφήσει. Με κοιτάει στα μάτια και γελάει, σφίγγει τη λαβή του μαχαιριού. Η φωνή της κόρης μου συνεχίζει ν' ακούγεται, αυτή τη φορά παραμορφωμένη – μοιάζει να ξεγλιστρά από χαλασμένο ηχείο. Κοιτάζω τη θάλασσα, δεν μπορώ να τη βρω. Το σκοτάδι είναι πυκνό. Στο μαύρο των ματιών μου αντικατοπτρίζεται η λάμψη της λεπίδας, τραβάω το κεφάλι μου να την αποφύγω. Από το τίναγμα του μαχαιριού ο αέρας κόβεται στα δύο.

Τον σπρώχνω, πέφτουμε κάτω. Παλεύουμε. Οι γλάροι πετάνε δίπλα μου. Τα ράμφη τους ορμούν στο χέρι που κρατά το μαχαίρι. Η κόρη μου ουρλιάζει. Καταφέρνω μια γροθιά στο πιγούνι του. Τρέχω στην ακροθαλασσιά. Χάνω την ανάσα μου. Στηρίζομαι στα γόνατα. Το φόρεμα επιπλέει στην επιφάνεια του νερού. Αποκεί έρχεται η φωνή.

Παίρνω ανάσα, μπαίνω μέσα. Το νερό είναι ζεστό, με βρέχει ως τη μέση. Πλησιάζω το φόρεμα, απλώνω το χέρι και το αρπάζω, είναι άδειο. Η κόρη μου συνεχίζει να φωνάζει βοήθεια, δεν μπορώ να τη δω. Κρατώ το φόρεμα στο χέρι. Κοιτάζω τα δάχτυλά μου. Ένα κόκκινο υγρό καλύπτει τις παλάμες μου. Αίμα. Κόκκινη στάμπα πάνω στο λευκό ξεφτισμένο ύφασμα. Αίμα. Το νερό τώρα φτάνει ως τον λαιμό μου. Αίμα. Κόκκινο παντού. Γυρνάω το κεφάλι στην ακτή. Ο αδερφός της Ελένης με δείχνει με το δάχτυλο, γελάει. Πυροβολισμός.

Το ρολόι του τοίχου έδειχνε 04:57. Η λάμπα του πορτατίφ φώτιζε ό,τι είχε απομείνει από το γυάλινο μπουκάλι στο πάτωμα.

Πάνω στον εφιάλτη μου θα το έσπρωξα.

Πέταξα την κουβέρτα και σηκώθηκα απ' το κρεβάτι. Απέφυγα τα γυαλιά και έφτασα ασθμαίνοντας το τραπέζι. Χρειαζόμουν νικοτίνη. Έπιασα την ταμπακιέρα από το τραπέζι και την αναποδογύρισα πάνω στην παλάμη μου. Το τελευταίο πουράκι έπεσε στη μέση της. Πήρα την πρώτη τζούρα βαθιά μέσα στα πνευμόνια. Χύθηκα πάνω στην ψάθινη καρέκλα. Τράβηξα μια δεύτερη, κοφτή. Μύρισα τον αρωματικό καπνό της βανίλιας. *Διάολε.* Έτρεμα. Πίστεψα ότι η νικοτίνη θα με ηρεμούσε. Λάθος.

Σχέδιο βήτα. Να μπερδέψω τη μοναξιά με την τηλεόραση. Όταν η μόνη σου επιλογή για ν' ακούσεις μια φωνή είναι τα ηχεία, τότε δυο πράγματα έχουν συμβεί. Είτε η ώρα δεν είναι η κατάλληλη για να τηλεφωνήσεις σε κάποιον, είτε δεν υπάρχει κάποιος για να του τηλεφωνήσεις. Άμα συμβαίνουν και τα δυο, είσαι ξοφλημένος. Ήμουν.

Η δημοσιογράφος με το μπλε ταγέρ ήρθε στην οθόνη. Πρωινό δελτίο. Η φωνή της ήρεμη, σοβαρή. Δυο κοφτές προτάσεις –και το πλάνο έφυγε από την πουδραρισμένη μούρη της. Η κάμερα έδειξε την πρόσοψη μια τριώροφης μονοκατοικίας, αμπαρωμένης με τζαμένια κάγκελα στα μπαλκόνια. Στο πάνω μέρος, ένας παχύς υπέρτιτλος έγγραφε με μαύρα γράμματα:

«Έγκλημα πάθους στην Κηφισιά». Έτριψα τα μάτια μου, το λευκό φως με ενοχλούσε.

Ο μικροκαμωμένος ρεπόρτερ του αστυνομικού ρεπορτάζ πληροφορούσε με φωνή αγωνίας το κοινό ότι στην έπαυλη πίσω του κόρη γνωστού επιχειρηματία δολοφόνησε τον Αλβανό κηπουρό.

Φωτογραφίες και των δύο παρατέθηκαν η μια δίπλα στην άλλη. Το ζαρωμένο πρόσωπο της γυναίκας κόντραρε τη φρεσκοξυρισμένη επιδερμίδα του Αλβανού. Ο ρεπόρτερ με ύφος νυφίτσας υποστήριζε ότι «Σύμφωνα με καλά εξακριβωμένες πηγές της αστυνομίας, οι δυο τους φαίνεται να διατηρούσαν δεσμό από τον περασμένο Μάρτιο».

Η τύχη του Αλβανού τον εγκατέλειψε.

Κοίταξα το ρολόι. 05:03. Στο επόμενο θέμα ένας κουστουμαρισμένος άντρας έκανε δηλώσεις δημοσιονομικής πολιτικής. Σιχαινόμουν το πολιτικό ρεπορτάζ. Με νύσταζε χωρίς να με κοιμίζει. Επαναλαμβανόμενο βασανιστήριο.

Τα μάτια μου εδώ και μέρες ήταν προησμένα, το κορμί μου εξαντλημένο. Παρ' όλα τα σημάδια, ήξερα το αποτέλεσμα. Η προσπάθεια να συμπληρώσω τρεις ώρες ύπνου μόλις είχε αποτύχει.

13:05

Το πρωί βρήκε την πόλη στα σκοτάδια. Τα σύννεφα κάλυψαν τον ουρανό απ' άκρη σ' άκρη. Θα έβρεχε. Στάθμευσα το αυτοκίνητο στον αριθμό 36 της οδού Λαζάρου και απενεργοποίησα τον ασύρματο.

Τις Κυριακές, το κέντρο της αστυνομίας σπάνια μετέδιδε περιστατικά ερευνητικού ενδιαφέροντος. Τα περισσότερα μηνύματα είχαν να κάνουν με λανθασμένους συναγερμούς και φευτοσακωμούς. Σ' όλη τη διαδρομή άκουγα μόνο τα πρώτα.

Οι μαγαζάτορες έπρεπε να περιμένουν την επόμενη ηλιοφάνεια για να τα βάλουν με τον γείτονα. Τις συννεφιασμένες μέρες, κανένας δεν ενδιαφερόταν για περισσότερα τραπέζια στο πλακόστρωτο της παραλίας.

Ο ήχος της κιθάρας από το ραδιόφωνο έφτανε τώρα στ' αυτιά μου αμόλυντος. Τα ηχεία του αμαξιού απαλλάχτηκαν από τα θροΐσματα του ασυρμάτου. Ο Bob Dylan τραγουδούσε σαν να με παρακολουθούσε: "That cold black cloud is coming down / Feels like I'm knockin' on heaven's door". Έσβησα τη μηχανή του αυτοκινήτου. Σαν να περίμενε από ώρα ο ουρανός αυτή μου την κίνηση. Τότε μόνο οι πρώτες ψιχάλες έπεσαν στη λαμαρίνα. Αργά. Κοφτά. Στο τζάμι γρηγορότερα. Η βροχή δυνάμωσε σε δευτερόλεπτα.

Στον κεντρικό της Γεωργίου Παπανδρέου τα πάντα ήταν έρημα. Οι στάλες ενώθηκαν σε μια δυνατή βροχή που άρχισε να φουσκώνει τα κύματα. Για μια στιγμή ονειρεύτηκα τη Λιανή Άμμο να βαθαίνει.

Η Λιανή Άμμος, η παραλία που περπατούσες για λεπτά ολόκληρα μέχρι το νερό να φτάσει στη μέση σου. Αυτήν που της άρεσε να αγναντεύει, πριν η πενταώροφη πολυκατοικία ανταλλάξει τη θέα του ηλιοβασιλέματος με τσιμέντο και λευκές φανέλες του γέρου στον τέταρτο.

Βγήκα από το αμάξι βρίζοντας την τύχη μου. Στα πέντε μέτρα μέχρι την πιλοτή, πρόλαβα να βρέξω τη δίπλωση στο παντελόνι μου, να μουσκέψω τις κάλτσες μου και ν' αλλάξω χρώμα στις μπότες, από καφέ σε μαύρο. Ευτυχώς το αδιάβροχο παλτό κρατούσε το στέρνο μου στεγνό.

Ανέβηκα τρεις ορόφους και βρέθηκα έξω από την πόρτα της. Η μυρωδιά γέμισε τα ρουθούνια μου με μια οσμή νοσταλγίας. Ήξερα τι θα έτρωγα. Χοιρινό στη γάστρα με πιπεριές και πατάτες. Τίναξα τα νερά απ' τα πέτα μου και πάτησα το κουδούνι.

Άκουσα το χερούλι να κατεβαίνει. Είδα τη χαραμάδα να πλαταίνει. Αργά, διστακτικά, μέχρι που στο τέλος άνοιξε ολό-

κληρη. Δύο ξανθιές κοτσίδες στάθηκαν ανάμεσα στα πόδια μου. Τα μπροστινά δοντάκια της ξεπρόβαλαν από τα χείλη.

«Άργησες» είπε η κόρη μου θυμωμένη κι έπλεξε τα χέρια της μπροστά της. Μειδιάς γονάτισα κάτω για να την πάρω στην αγκαλιά μου. Εκείνη προσπάθησε να ξεγλιστρήσει.

«Έλα, βρε μικρούλα, μη θυμώνεις. Ρίχνει βροχούλα έξω».

Έμεινα σιωπηλός. Έπρεπε να σιγουρευτεί και η Νίκη για τον ήχο της βροχής.

«Δεν την ακούς;» επέμεινα δείχνοντας με το δάχτυλό μου το ταβάνι.

Κούνησε το κεφάλι της θετικά σε μια αποδοχή της δικαιολογίας μου, κι εγώ βρήκα ευκαιρία να ζουμπήξω τα χείλη μου πάνω στο μάγουλό της.

«Τσιμπάς» είπε μουτρωμένη και μ' έσπρωξε.

«Τι μπορούμε να κάνουμε γι' αυτό;» ρώτησα και σηκώθηκα όρθιος. Έκλεισα την πόρτα πίσω μου κι έφερα τον δείκτη στο πιγούνι, παριστάνοντας πως κάτι σκεφτόμουν. «Το βρήκα» απάντησα. Η Νίκη με κοίταξε με μάτια που έλαμπαν. «Νομίζω ότι θα πρέπει να σου δίνω πιο συχνά φιλάκια για να συνηθίσεις τα γένια του μπαμπά». Άνοιξα τα χέρια μου προσποιούμενος ότι ετοιμαζόμουν να την αγκαλιάσω.

Γέλασε και έτρεξε στο σαλόνι. Όταν είδε ότι δεν την κυνηγούσα, κάθισε στο πάτωμα, σύρθηκε μπροστά απ' τον καναπέ κι άρχισε να ξεφυλλίζει κάτι που έμοιαζε με μπλοκ ζωγραφικής.

«Ε... τι λες εσύ γι' αυτό; Στα πόσα φιλάκια δεν θα σε τσιμπάω;» ρώτησα και προχώρησα κοντά της. Δεν απάντησε. Κρύφτηκε πίσω απ' το μπλοκ της. Πλησίασα προσέχοντας μην αφήσω λάσπες στο πάτωμα. Η λάμπα στο ταβάνι έκανε το ξύλο να δείχνει φρεσκολουστραρισμένο.

Τα έπιπλα στο σπίτι δεν είχαν αλλάξει θέση. Μέχρι και η δερμάτινη πολυθρόνα έμενε ακούνητη πίσω από το τραπέζακι όπου άφηνα τα περιοδικά για το ψάρεμα.

Γύρισα να σιγουρευτώ για τον καλόγερο που μας είχε φέρει

η θεία της από την Αθήνα, και τότε την αντίκρισα. Καστανά μαλλιά μέχρι τον ώμο, ίδια μάτια με της κόρης μας, μελί. Η επιδερμίδα της λευκή.

Δεν προχώρησα κοντά της. «Να διατηρείτε απόσταση ενός μέτρου» έγραφε ένα από τα βιβλία που είχα ξεσηκώσει για τους χωρισμένους. Το μόνο που είπα ήταν:

«Ωραία μπλουζα» – μου άρεσε το ροζ τριαντάφυλλο στη μέση του μαύρου πλεκτού της.

«Γεια σου, Χρήστο. Κάθισε» είπε. Δεν με κοίταξε παραπάνω από δύο δευτερόλεπτα. Κατευθύνθηκε στην τραπεζαρία σαν να ήμουν αόρατος, μια φωνή, τίποτα παραπάνω. Εγώ με τη σειρά μου προχώρησα στο χολ και άφησα το παλτό μου στο κρεμαστάρι. Εκεί, στο ίδιο σημείο που το άφηνα πάντα.

Όταν γύρισα στην τραπεζαρία, άκουσα τα σερβίτσια να κρούουν πάνω στη μεταλλική πιατέλα. Την ίδια στιγμή που η Νίκη έβλεπε με το πιρούνι της το τραπεζομάντιλο, η Ελένη επέλεγε τα κομμάτια κρέατος που θα έτρωγε η μικρή.

Το κρέας έδειχνε ζουμερό, οι πατάτες τραγανές. Μια ελαφριά μυρωδιά σκόρδου έφτανε στη μύτη μου. Δεν ήμουν δύσκολος καλεσμένος. Μετά από έξι μήνες εργένικης ζωής, θα έβρισκα γευστικό οτιδήποτε δεν ήταν τυλιγμένο σε χαρτί για σουβλάκια. Σέρβιρα το πιάτο μου και κάρφωσα την πρώτη πατάτα. Η πείνα μου μεγάλωνε μαζί με τη βροχή.

«Θα βρέχει όλη την εβδομάδα» είπα μετά την πρώτη μπουκιά.

Ο καιρός ήταν η εύκολη λύση για να διώξω την αμηχανία.

Η Ελένη συμφώνησε κουνώντας το κεφάλι.

«Πιστεύω να μην έχουμε πάλι τα περσινά. Δεν θ' αντέξουν οι άνθρωποι».

Την κοίταξα απορημένος. Δεν έπιασα σε τι αναφερόταν. Το κατάλαβε.

«Το ποτάμι...; Πέρυσι δεν γέμισε;»

Θυμήθηκα τις μέρες που τρέχαμε στα χωριά με τις πλημμύ-

ρες. Γέροι στους δρόμους. Πρόβατα πνιγμένα. Χωράφια που δεν ξεχώριζαν από λίμνες.

«Ελπίζω φέτος να έχουν πάρει τα μέτρα τους» είπα και στράφηκα να πιάσω την κανάτα με το νερό.

Οι εικόνες των πλημμυρισμένων σπιτιών στο Βασιλικό εξαφανίστηκαν. Δεν έκανα λάθος. Ο πίνακας με τη γριά πάνω από τον καναπέ του σαλονιού έλειπε. Έστρεψα το βλέμμα μου στον τοίχο δίπλα απ' την κουρτίνα, εκεί που θυμόμουν τη ζωγραφιά με τα πορτοκάλια. Ούτε αυτός κρεμόταν στη θέση του.

«Πώς πάει η έκθεση;» ρώτησα και γέμισα το ποτήρι μου. Σήκωσε το βλέμμα της πάνω μου. Δεν απάντησε αμέσως. «Αυτός θα σε βάλει να πουλήσεις μέχρι και τα έπιπλα». Διέκρινα τη σπίθα στα μάτια της. Όταν το θέμα ερχόταν στη ζωγραφική, η αυτοσυγκράτησή της στα λόγια μου έφτανε μέχρι την πρώτη πρόταση. Στη δεύτερη χίμαγε...

«Δεν εκθέτω έπιπλα. Πίνακες εκθέτω».

Η κόρη μου δεν μας κοιτούσε, ασχολιόταν με τις πατάτες της. Τις έλιωνε κάτω από το πιρούνι της.

«Μη σ' ανησυχεί, κάποιος θα βρεθεί να πει την κακή του την κουβέντα. Ίσως όχι τόσο υποτιμητικά όπως εσύ. Σ' αυτό, βλέπεις, είσαι μοναδικός. Θεωρώ απίθανο να με ρωτήσουν γιατί δεν έβαλα τη γιαγιά στον πίνακα να κρατάει μαγκούρα».

Η Ελένη τώρα χτυπούσε με το δάχτυλό της το χείλος του ποτηριού. Τα μάτια της έμεναν κολλημένα πάνω μου.

Πότε το είχα πει εγώ αυτό για τη μαγκούρα; Δεν το είχα πει. Δεν είχε σημασία. Δεν θα τσακωνόμουν μπροστά στη Νίκη. Η αλήθεια ήταν ότι δεν μ' ένοιαζε αν η Ελένη πούλαγε και όλους τους πίνακές της. Το μόνο που μ' ένοιαζε ήταν ότι αυτός ο γκαλερίστας ο Οικονόμου πήδαγε τη γυναίκα μου.

Έμοιαζε ν' απογοητεύεται που δεν έδωσα συνέχεια στην ειρωνεία της. Κατέβασε τα δάχτυλα από το ποτήρι κι άρχισε να κόβει το κρέας στο πιάτο της. Έβλεπα τη λεπίδα να σκίζει το χοιρινό, τις ίνες να ξεκολλάνε μεταξύ τους. Ένωσα την πλη-

γή στο πρόσωπό μου να με καίει. Στη δεξιά πλευρά είχα αποκτήσει ένα σημάδι μήκους τριών εκατοστών. Πια δεν έβαζα ξυράφι. Είχα αγοράσει μια ξυριστική μηχανή. Η σκέψη και μόνο ότι η λεπίδα θ' ακουμπούσε γι' άλλη μια φορά το πρόσωπό μου με έκανε ν' ανατριχιάζω.

Το τραπέζι βυθίστηκε στη σιωπή. Οι ήχοι από τα χτυπήματα των πιρουινιών δεν υποκαθιστούσαν τα ανθρώπινα λόγια. Βυθιζόμουν γι' άλλη μια φορά σε μια βουβή άβυσσο. Η ησυχία με φόβιζε. Με έκανε να σκέφτομαι, ν' αναπολώ την παλιά μου ζωή. Δεν θα καθόμουν άλλο να παριστάνω τον ευτυχημένο σύζυγο. Είχαν περάσει οι μέρες που ήμουν και τα δύο.

«Γιατί έπρεπε να φάμε μαζί;» ρώτησα σπάζοντας τη σιωπή. Η Ελένη με κοίταξε απότομα. «Τις Κυριακές εγώ και η—» Με σταμάτησε μ' ένα αυστηρό βλέμμα. Αισθάνθηκα για μια στιγμή να χώνει τα μάτια της στο κεφάλι μου, να διαβάξει τα μυστικά μου.

«Μπορείς να με βοηθήσεις να φέρω το κρασί από την κουζίνα;» Ξεσκέπασε τα πόδια της από την πετσέτα και σηκώθηκε δίχως ν' απαντήσω.

Την ακολούθησα. Πέρασα πίσω απ' τον πάγκο της κουζίνας και στάθηκα πλάτη στο ράφι· αυτό το ράφι που συναρμολόγησα εγώ ο ίδιος για τα μπουκάλια που μας έφερναν οι φίλοι στις γιορτές.

Με πλησίασε, το στήθος της ακούμπησε το στέρνο μου. Το άρωμά της ήταν το ίδιο, αυτό που πάντα θύμιζε μυρωδιά νυχτολούλουδου σε καλοκαιρινή βραδιά. Η μυρωδιά με έσυρε στις μέρες της σχέσης μας, στα πεταμένα ρούχα, στα πρωινά βογκητά. Τα χείλη της έφτασαν στον λοβό μου. Ένα βήμα ακόμα και θα της όρμαγα όπως τότε, τότε που δεν προλαβαίναμε να φτάσουμε στην κρεβατοκάμαρα, τότε που τα κορμιά μας συμφωνούσαν σε όλα.

«Υπάρχει πρόβλημα».

«Τι πρόβλημα;»

Έκανε πως κάτι προσπαθούσε να θυμηθεί. Χαμήλωσε το βλέμμα.

«Ίσως δεν σ' το είπα. Η Νίκη... Την πάω σε ψυχολόγο».

Το στομάχι μου σφίχτηκε.

«Τι ψυχολόγο, ρε Ελένη;»

«Ψυχολόγο κανονικό, δεν ξέρεις τι είναι;»

Δεν θα στεκόμουν στην ειρωνεία της.

«Τι δουλειά έχει η κόρη μου σε ψυχολόγο;»

«Η δασκάλα της το πρότεινε. Στο τέλος της περσινής χρονιάς εμφάνισε μαθησιακά προβλήματα. Δυσκολευόταν να παρακολουθήσει τα μαθήματα. Δεν έδινε σημασία. Ήταν σαν να σκεφτόταν συνέχεια κάτι άλλο. Σαν να βρισκόταν αλλού».

«Εφτά χρονών κορίτσι είναι. Επειδή χαζεύει στην τάξη, την έστειλες σε τρελογιατρό;»

«Η Νίκη χρειάζεται βοήθεια από ειδικό» επέμεινε. Είδα τις φλέβες στον λαιμό της να σφίγγονται. «Αντιμετωπίζει προβλήματα απομόνωσης».

«Ποιος τα λέει αυτά;»

«Η ψυχολόγος».

Κόμπιασα.

«Έχουμε ψυχολόγο στην αστυνομία, έπρεπε να με ρωτήσεις».

Δεν έλεγα αλήθεια. Ψυχολόγο είχαμε, αλλά ποτέ δεν θα τον ρωτούσα. Μετά απ' ό,τι είχε συμβεί μ' εμένα στο Σώμα, θα ήταν ανέλπιστο δώρο για κάποιους μαλάκες εκεί μέσα να μάθουν ότι η κόρη μου χρειάζεται ψυχολόγο. Σαν να τους άκουγα. «Ε, καλά, λογικό, κόρη του Καπετάνου είναι, τι περιμένεις;»

«Η ψυχολόγος που την παρακολουθεί ειδικεύεται σ' αυτές της ηλικίες». Τράβηξε το δεξί της μανίκι πάνω από τον αγκώνα και συνέχισε. «Η γιατρός συνέστησε να συναντιόμαστε όλοι μαζί. Ενώ εμείς. Εγώ, εσύ, η κόρη μας. Να τρώμε όπως παλιά».

Άκουσα το ξύλο κάτω απ' τα πόδια της να τρίζει. Με πλησίασε ξανά.

«Πριν το καλοκαίρι, η κόρη μου ήταν μια χαρά» αμύθηκα.

Διέκρινα μια σκιά θλίψης να περνάει μπροστά απ' τα μάτια της. Να χάνεται μ' ένα βλεφάρισμα.

«Ο λόγος που στρέφεται στον εαυτό της είμαστε εμείς. Εσύ κι εγώ, ο χωρισμός μας. Αυτό λέει η γιατρός».

Η Ελένη μίλαγε για τα προβλήματα της κόρης μου σαν να ευθυνόμουν κι εγώ. Προβλήματα που δεν θα υπήρχαν αν δεν μ' έδιωχνε από το σπίτι. Όσο ζούσα σ' αυτό το σπίτι, η Νίκη ήταν μια χαρά.

Το ξύλο έτριξε πάλι. Έκανε πίσω.

«Έχω πολύ τρέξιμο με τη δουλειά» είπα.

Με κοίταξε στα μάτια.

Η σιωπή που ακολούθησε με γέμισε θυμό.

«Ό,τι είναι για το καλό της» υποχώρησα γεμάτος ντροπή. Δεν περίμενα ότι η Ελένη θα γνώριζε για την αποπομπή μου από την ενεργό δράση.

Όταν γύρισα στο τραπέζι, ένιωθα έναν τοίχο από σαπισμένο κρέας να έχει φράξει τον λαιμό μου, να μη μ' αφήνει ν' αναπνεύσω. Η μυρωδιά του σκόρδου μ' έκανε να θέλω να ξεράσω. Η Νίκη με κοίταξε ατάραχη να κάθομαι δίπλα της. Για μια στιγμή αισθάνθηκα ότι κάτι ήθελε να μου πει. Λάθος μου. Κατέβασε το κεφάλι στο πιάτο και συνέχισε να λιώνει τις πατάτες της.

Δευτέρα 8 Νοεμβρίου 2010

Το επόμενο πρωί ξύπνησα από τη βροχή. Το στόμα μου στεγνό. Διψούσα.

Σύρθηκα στην άκρη του καναπέ μ' ένα αίσθημα εξάντλησης να κυριεύει το κορμί μου. Οι ώρες που έμενα ξάγρυπνος αυξήθηκαν μαζί με τις σκέψεις. Από χθες είχα άλλο ένα πρόβλημα να μου κρατάει τα βλέφαρα ανοιχτά. Η τρελογιατρός της κόρης μου.

Η ώρα ήταν οχτώ το πρωί, είχαν περάσει δυο ώρες από την

τελευταία φορά που θυμάμαι να κοίταξα το ρολόι. Ο αναμμένος γλόμπος στο ταβάνι έριχνε ένα κίτρινο αρρωστιάριχο φως στα πόδια μου. Τράβηξα τα παντζούρια για μια στάλα ήλιου. Μάταια η καταχνιά του καιρού συνέχιζε για δεύτερη μέρα. Μέσα στο μισοσκόταδο είδα τα χθεσινά μου ρούχα στο πάτωμα. Στη μέση του δωματίου μια στοίβα από πουκάμισα και παντελόνια σχημάτιζαν ένα τσαλακωμένο βουνό. Έκανα να τα πετάξω στον καναπέ, όταν χτύπησε το τηλέφωνο.

«Παρακαλώ;» είπα με τη φωνή μου βραχνή.

Ξερόβηξα, και τότε άκουσα τον διευθυντή της ΑΔΕ, της Αστυνομικής Διεύθυνσης Ευβοίας, να ξερνάει λέξεις με τόση ταχύτητα που τον φαντάστηκα να καταφτύνει ό,τι έγγραφο στεκόταν μπροστά του. Δεν απάντησα, έκανα ό,τι διέταξε, ντύθηκα, ξεκίνησα.

Άνοιξα την ομπρέλα και άρχισα να περπατώ στην οδό Αρεθούσης. Έφτασα δεκαπέντε λεπτά αργότερα, ιδρωμένος, τα μπατζάκια μου βρεγμένα. Αγνόησα επιδειχτικά τον φρουρό και χώθηκα φουριόζος στο ασανσέρ. Όταν το κουβούκλιο σταμάτησε στον πέμπτο, μύρισα την μπογιά. Οι τοίχοι ήταν φρεσκοβαμμένοι, λευκοί.

Κανείς δεν σουλάτσαρε εδώ πάνω, ακινησία, ερημιά, μόνο κάτι φωτοτυπίες με φάτσες γέρων που αγνοούνταν έστεκαν στον πίνακα ανακοινώσεων. Ο ένας μού φάνηκε γνωστός. Τον έβλεπα στη γειτονιά να τριγυρνάει στους κάδους. Περπάτησα αργά μέχρι την άκρη του διαδρόμου και χτύπησα την πόρτα.

«Πέρνα» ακούστηκε η φωνή από μέσα.

Μπήκα πριν αφήσω το μυαλό να κοκαλώσει τα πόδια μου. Αυτός και πάλι. Ο Κωνσταντίνος Μαράκης. Ο αιώνιος διευθυντής της Αστυνομικής Διεύθυνσης Ευβοίας. Οι γροθιές του στήριζαν το πιγούνι του. Οι αγκώνες του ακουμπούσαν πάνω στο γραφείο. Ένα γραφείο γεμάτο χαρτιά, σφραγίδες. Στην άκρη η ασημένια κορνίζα με αυτόν και τη γυναίκα του. Μαράκης και κυρα-Ζωή αγκαλιασμένοι πριν από καμιά εικοσαριά χρόνια.

Σήκωσε το κεφάλι του αργά, σαν γάτος που σηκώνεται από ύπνο. Με σκάνανε από την κορφή ως τα νύχια, μόνο οι κόρες των ματιών του ανεβοκατέβαιναν.

«Πέρασε, Καπετάνο, πέρασε. Δεν έχουμε χρόνο».

Είχε να με δει έξι μήνες και με υποδεχόταν σαν να τα λέγαμε κάθε μέρα.

Τα δάχτυλά του έπαιξαν κάτω από το πιγούνι. Το χρυσό δαχτυλίδι με την μπλε πέτρα έσφιγγε ακόμα τον παράμεσο.

Έβαλα τον κώλο μου κάτω και τον άφησα να ξεκινήσει.

«Πώς είσαι; Καφέ;»

Για καφέδες είμαστε;

Σταμάτησε ν' αναπνέει σαν ν' άκουσε τι σκέφτηκα.

«Όχι, ευχαριστώ».

«Δεν θα σε καθυστερήσω, Καπετάνο. Σε φώναξα γιατί σε θέλω πίσω στην υπηρεσία».

Έτσι το είπε, τόσο γρήγορα, τόσο απλά, σαν να μου έλεγε ότι έξω βρέχει.

«Είμαι εντάξει με την αρχειοθέτηση στο σπίτι. Ο Ορέστης συνεχίζει να μου φέρνει τα αρχεία κι εγώ—»

«Ακούς τι σου λέω; Σε ορίζω ξανά μέλος του Σώματος, ζωντανό, ενεργό, όχι μύκητα». Σηκώθηκε όρθιος. Ένιωθα την ένταση σε κάθε του κίνηση. «Χρειάζομαι την εμπειρία σου».

Σκούπισα με την παλάμη το μέτωπό μου. Δεν είχα ιδρώσει, απλά κέρδιζα χρόνο, χρόνο για να συντάξω τις σκέψεις στο κεφάλι μου.

«Με όλον τον σεβασμό, κύριε διευθυντά, αλλά η εμπειρία μου ήταν η ίδια και πριν έξι μήνες».

Ο Μαράκης στράφηκε πίσω του. Ανέβασε τα στόρια που έπεφταν στο παράθυρο και κοίταξε τον δρόμο. Από την καρέκλα μου έβλεπα μόνο σύννεφα.

«Η βροχή δεν θα σταματήσει» είπε σχεδόν ψιθυριστά.

Δεν ήμουν ο μόνος που έδιωχνα την αμηχανία με κουβέντες για τον καιρό.

«Αν δεν με χρειάζεστε κάτι άλλο...» Έσπρωξα πίσω την ξύλινη καρέκλα. Έκανα να φύγω.

Ψέματα. Δεν ήθελα να γυρίσω σπίτι. Λαχταρούσα την επιστροφή.

Δίχως να το καταλάβω, είχε προλάβει ν' ανάψει τσιγάρο. Άνοιξε το στόμα έτοιμος να μιλήσει, αλλά το μόνο που κατάφερε ήταν να πάρει μια βαθιά ανάσα. Σωριάστηκε στη δερμάτινη πολυθρόνα και ένας παραπονεμένος ήχος βγήκε από τη μισάνοιχτη σχισμή του φερμουάρ.

«Το έκανα για να σε προφυλάξω, ρε Καπετάνο. Αφού ξέρεις, οι δικοί μας ήταν εναντίον σου».

«Έχω επιλογή;» ρώτησα κοφτά. Δεν γούσταρα τις δικαιολογίες του. Δεν θα τον άφηνα να μου παριστάνει τον προστάτη.

«Δεν υπάρχουν επιλογές. Θα γυρίσεις πίσω. Είναι εντολή» είπε αποφασιστικά και χτύπησε τη γροθιά του στο τραπέζι για να το επικυρώσει.

«Πότε επιστρέφω;»

Ο Μαράκης έσκυψε στα συρτάρια του. Το λευκό φως του φωτιστικού τρύπωσε κάτω από τα γκριζαρισμένα του μαλλιά. Δεν του είχαν απομείνει και πολλά, αλλά μ' αυτή τη λωρίδα χωρίστρας απ' άκρη σ' άκρη είχε βρει τον τρόπο να καμουφλάρει τα μπροστινά κενά.

«Γύρισες ήδη, Καπετάνο».

Ένας κίτρινος φάκελος αλληλογραφίας σύρθηκε πάνω στο γραφείο του. Ήταν ήδη σκισμένος όταν πήγα να τον ανοίξω. Το πρώτο φύλλο ήταν αναφορά από το Εγκληματολογικό. Υπογραφές, σφραγίδες. Άδειασα το υπόλοιπο περιεχόμενο πάνω στο γραφείο. Φωτογραφίες.

Στην τρίτη εικόνα ένιωσα τη χολή μου ν' ανεβαίνει στο λαιμό μου. Φόβος, θυμός. Το ένα συναίσθημα μετά το άλλο πίεζε το κρανίο μου. Η τελευταία φωτογραφία γλίστρησε από τα χέρια μου και έπεσε στο πάτωμα.

Κοίταξα κάτω, ένιωσα σαν να ήμουν εκεί, να έβλεπα το

πτώμα από κοντά. Ένα κοριτσάκι με βρεγμένα μαλλιά που δίπλωναν γύρω από δυο πεταχτά αυτιά. Φορούσε μόνο τα εσώρουχα. Οι ώμοι της κατάλευκοι και σκελετωμένοι. Το φως από το φλας αντανακλούσε μέσα στα μάτια της καλύπτοντας το χρώμα τους.

«Ευθυμία Ραφτοπούλου, δεκατεσσάρων χρονών, βρέθηκε τα ξημερώματα νεκρή από μια φαρόβαρακα στην ακτή στο Λευκαντιού».

Είδα τα χέρια του Μαράκη ν' ανασηκώνουν τις φωτογραφίες από το γραφείο. Ήθελα να του φωνάξω να σταματήσει. Ήμουν σχεδόν είκοσι χρόνια στο Σώμα, ωστόσο ήταν η πρώτη φορά που έβλεπα νεκρό ένα μικρό κορίτσι. Χρειαζόμουν αέρα. Έγλειψα τα χείλη μου, γεύτηκα αλάτι.

«Πού βρίσκεται αυτή τη στιγμή η σορός;»

«Στο κεντρικό νοσοκομείο, Καπετάνο, έχω ζητήσει ιατροδικαστική εξέταση».

Προσπάθησα να επαναφέρω την αυτοκυριαρχία μου.

«Πρέπει πρώτα να γίνει η αναγνώριση».

«Δεν χρειάζεται, Καπετάνο. Σου είπα, ξέρω ποια είναι. Δηλώθηκε την Παρασκευή ως εξαφανισμένη».

Έψαξε τα χαρτιά μπροστά του και κατέληξε σε ένα.

«Τη δήλωση εξαφάνισης την έκανε η μητέρα της, Ελίζα Ραφτοπούλου. Σου λέει κάτι το επίθετο;»

Δεν μίλησα, δεν κούνησα ούτε το κεφάλι μου, κοίταγα χάμω ανάμεσα στα πόδια μου ένα μικρό ζουζούνι –σαν μεγάλο μурμήγκι– πέραγα μπροστά από τις μπότες μου. Σταμάτησα να ακούω λέξεις, μόνο τον ήχο έπιανα από το δαχτυλίδι που βάραιγε ρυθμικά πάνω στο ξύλο· ένας γδούπος που συνόδευε το τέλος κάθε πρότασης, την κάθε τελεία.

«...είχα αναθέσει σε ένα περιπολικό να φάχνει επί μονίμου βάσεως γι' αυτήν. Δεν περίμενα να βρούμε τη μικρή...»

«Οι γονείς;» τον σταμάτησα.

«Δεν με παρακολουθείς, Καπετάνο. Πριν λίγο σ' το διάβασα.

Ελευθέριος Ραφτόπουλος. Ιδιοκτήτης του ξενοδοχείου Desire στον λόφο του Καράμπαμπα. Ρώτησα κάτι δικούς μου στην πιάτσα και έμαθα τι εστί Ραφτόπουλος. Ο άντρας αυτός έχει τόσες διασυνδέσεις που άμα γουστάρει κρατά τη χαμηλή γέφυρα ανοιχτή για μήνα».

Τώρα ξεδιάλυνα γιατί μου τηλεφώνησε. Δεν ήθελα άλλες επεξηγήσεις. Σιγά μην έπαιζε ο Μαράκης τη θέση του και αναλάμβανε την υπόθεση με τον εαυτό του μπροστά. Ποτέ δεν το έκανε. Πάντα εκ του ασφαλούς παρίστανε τον μάγκα. Στις επιτυχίες μόστραρε τη μούρη του. Στα σκατά έδινα εγώ τις συνεντεύξεις. Είμαι σίγουρος ότι στην αρχή θα σκέφτηκε να φωνάξει κάναν από την Αθήνα, αλλά θα το μετάνιωσε μη τυχόν βγάλουν το Σώμα άχρηστο όπως τότε με την κόκα. Οι υπόλοιποι δεν είχαν εμπειρία για μια τέτοια υπόθεση. Θα τον έκαιγαν.

«Γραφείο έχω ακόμα;» ρώτησα.

Χαμογέλασε σαν να περίμενε να τον ευχαριστήσω.

«Το ίδιο, Καπετάνο».

Τον έβλεπα να ρουφάει κάθε ίχνος από το τσιγάρο που έστεκε στα χείλη του. Πια τα δάχτυλά του δεν το χωρούσαν, μόνο η γόπα φαινόταν στη μέση του στόματος. Σηκώθηκα να φύγω. Κάπνα. Μουχλιασμένες αναφορές. Σαπισμένο ξύλο στο πάτωμα. Ήμουν έξι μήνες νεότερος.

«Κάτι ακόμα, Καπετάνο. Να ενημερώσεις την οικογένεια. Ξέρεις εσύ, να τους το φέρεις με τρόπο».

Αλιβέρι Ευβοίας, Ιούνιος 1978

Το καλοκαίρι ανήκε στα παιδιά. Κλειστά σχολεία, αχτένιστες μπουκλές, θάλασσα, αλμύρα. Δεν υπήρχε σωστή ώρα εδώ, κάθε ώρα σήμαινε ακριβώς αυτό: *ώρα για μπάνιο*. Οι μάνες υπέκυπταν με το πρώτο παράπονο, τσαλαπατούσαν τα σώβρακα για να βάλουν μαγιό, ύστερα γέμιζαν τα χέρια με πετσέτες, δούτε-

ρες αλλαξιές, δερμάτινες μπάλες φαγωμένες από το αλάτι –μια φορά είχαν πάρει κι ένα στρώμα ύπνου για να τους κάνουν το χατίρι–, και μόνο όταν δεν χώραγαν άλλα στις μασχάλες, τότε μόνο έφρευγαν για την παραλία.

«Δεν με νοιάζει! Θα πάω μόνος μου».

Ο Δημήτρης καθόταν μουτρωμένος στο πάτωμα, με τις παλάμες του να κρύβουν τις φακίδες στα μάγουλα. Ήταν μόλις δέκα χρονών, ωστόσο η διάπλασή του τον έκανε να μοιάζει με αγόρι γυμνασίου. Από το κολύμπι οι ώμοι του ήταν φαρδιοί, οι πλάτες του είχαν ανοίξει παράταιρα σε σχέση με την ηλικία του.

Το γοερό μουρμουρητό πίσω από τα χέρια του προμήνυε κλάμα. Η μητριά του τον πλησίασε απειλητικά. Στάθηκε πάνω από το κεφάλι του.

«Δεν θα πας πουθενά μόνος σου. Κατάλαβες;»

Ο Δημήτρης σήκωσε το πρόσωπό του για να την αντικρίσει. Τα μπλε του μάτια ήταν υγρά.

«Μη με κοιτάς. Σ' το είπα από χθες, αν δεν έρθει η κόρη μου, δεν θα πας ούτ' εσύ».

Συνέχισε να την κοιτά να του κουνά το δάχτυλο. Το πρώτο δάκρυ εμφανίστηκε στην άκρη των ματιών του.

«Μη με κοιτάς!»

Υποχώρησε με ένα βλέμμα στα πόδια της. Δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί ήταν σκληρή μαζί του. Δεν έφταιγε αυτός.

Η μητριά του τον προσπέρασε και πήγε στην κουζίνα. Άνοιξε το παράθυρο και η μυρωδιά από τον ξυλόφουρνο της αυλής τρύπωσε μέσα στο σπίτι, γέμισε το στόμα με μια γεύση από μαϊντανό και φάρι. Είχε σηκωθεί αξημέρωτα για να τα έχει όλα έτοιμα. Πρωινό στο τραπέζι για τον νέο της άντρα, κι ας μην τον παντρεύτηκε ποτέ.

Ένα φιλι στα πεταχτά κι έμενε πάλι μόνη. Άφηνε τα πιάτα στο τραπέζι κι έτρεχε μεμιάς στον κήπο να καμαρώσει τη σοδειά της, να ποτίσει τ' αυλάκια που είχε σκάψει γι' αυτά τα σπόρια ντομάτας, να κλαδέψει τις τριανταφυλλιές της. Ο κήπος της, τα

μποστάνια της, όλα τα αγαπημένα της λουλούδια που την είχαν δει να κλαίει.

Το γράμμα που ήρθε από τη Γυάρο έθεσε τέρμα στην προσημονή της με λυγμούς. Ο άντρας της ήταν νεκρός. Ο Φώντας Βαρώνης είχε υποκύψει στους βασανισμούς που υπέστη για τα φρονήματά του.

Δυο χρόνια μετά, το πρώτο μειδίαμα εμφανίστηκε στα χείλη της. Ένα νέο αρσενικό ήρθε να διώξει τη μαυρίλα από τη ζωή της. Χήρος κι αυτός, κουβαλούσε ένα παιδί. Δημήτρη το έλεγαν. Αυτό ήταν και το μοναδικό εμπόδιο για τον γάμο, έναν γάμο που εκείνη ζητούσε για να κλείσουν τα στόματα των κυράδων, να πάψουν να τη δείχνουν πίσω από τα παραθυρόφυλλα της γειτονιάς. Ο Δημήτρης ήταν η πρόφαση του νέου της άντρα για να μην ξαναβάλλει στεφάνι.

Μετά από πέντε χρόνια συμβίωσης, η επιθυμία της για τον δεύτερο γάμο μετατράπηκε σε μια σιωπηλή αποδοχή των νέων πραγμάτων· μια αποδοχή που εξαγοραζόταν με δώρα, μ' ένα εργοστάσιο στ' όνομά της, μ' ένα ασφαλές μέλλον για εκείνη και την κόρη της.

Έστριψε απαλά το πόμολο και πέρασε μέσα. Το μικρό κορίτσι κοίταζε πίσω από το παράθυρο. Τα παιδικά της δάχτυλα χάιδευαν τα ξεραμένα άνθη από τη γλάστρα στο περβάζι. Μαραμένα φύλλα με κόκκινες αποχρώσεις παρασιτούσαν πάνω από τους μίσχους.

«Γιατί, όμορφή μου, δεν θέλεις να πας στην παραλία;» ρώτησε την κόρη της με μια ζεστή χροιά.

«Μαμά, το δώρο σου... πέθανε» είπε εκείνη με παράπονο.

Η μητέρα της αντίκρισε τη γλάστρα με την ξεραμένη αμαρυλλίδα. Αμαρυλλίς, όπως και το όνομα που έμεινε στην κόρη της. Έτσι τη φώναζε ο πατέρας της πριν εξοριστεί. Ήταν τόσες οι φορές που την αποκάλεσε με το όνομα του αγαπημένου του άνθους, που το βαφτιστικό της ακούστηκε μόνο πάνω από την κολυμπήθρα.

«Δεν πέθανε, μωρό μου, το λουλουδάκι σου. Όταν αγαπάμε κάτι, ποτέ δεν πεθαίνει».

«Μα κοίτα...» παραπονέθηκε εκείνη βουρκωμένη, δείχνοντάς της το λουλούδι.

Το κλωνάρι του έγερνε πάνω από το χώμα.

«Γιατί είναι έτσι, μαμά;»

«Θέλει να ξεκουραστεί, ομορφιά μου, αυτό μόνο, μόλις ξεκουραστεί θ' ανθίσει όπως παλιά».

«Εγώ φταίω, το ξέρω, εγώ φταίω, που δεν την πρόσεχα. Έλειπα στα μπάνια. Τώρα δεν θα μπορώ να τη δείχνω στις φίλες μου. Θα με κοροϊδεύουν. Δεν θα ξαναπάω πουθενά, το υπόσχομαι».

Η μητέρα της έκατσε δίπλα της.

«Γλυκιά μου, να σου πω ένα μυστικό;»

Τα μάτια της άνοιξαν με ανυπομονησία. Περίμενε ν' ακούσει.

«Η αμαρυλλίς, μωρό μου, χρειάζεται παρέα. Θα τη φυτέψω στον κήπο μαζί με τ' άλλα λουλουδάκια και σου υπόσχομαι ότι θα γίνει καλά».

Η κόρη της δεν έφερε αντίρρηση. Πείστηκε. Η μαμά δεν αθετούσε τις υποσχέσεις της. Ποτέ!

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΒΙΒΛΙΟ
ΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ « ΣΚΟΤΕΙΝΑ ΝΕΡΑ »
ΜΕ ΗΡΩΑ ΤΟΝ ΑΣΤΥΝΟΜΟ ΚΑΠΕΤΑΝΟ .

Χαλκίδα 2010. Το ποτάμι φουσκώνει. Τα βατράχια ετοιμάζονται για το τραγούδι τους. Μια δεκαετηράχρονη μαθήτρια ανασύρεται νεκρή από τα παγωμένα νερά του Ευβοϊκού. Η υπόθεση επαναφέρει τον αστυνόμο Χρήστο Καπετάνο στη δράση, κάνοντας τη σύλληψη του δολοφόνου να φαντάζει ως η μόνη ευκαιρία για τη λύτρωση. Μυστικά θαμμένα για χρόνια και απόκρυφες ιστορίες μιας μικρής κοινωνίας παραμένουν στο σκοτάδι μέχρι την ώρα της αποκάλυψης.

Αλιβέρι 1984. Δημήτρης και Αμαρυλλίς. Δυο αδέρφια χωρίς δεσμό αίματος να τους συνδέει. Ένας κήπος γεμάτος λάσπη. Η μετάβαση μιας οικογένειας από την ευημερία στη φτώχεια. Πώς ένα ένοχο μυστικό θα χωρίσει αλλά και θα ενώσει τις ψυχές τους;

**Δύο σκοτεινές ιστορίες,
ένα αναπάντεχο τέλος.**

ISBN: 978-618-03-3185-1

9 786180 331851

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83185

metaixmio.gr

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ
ΚΑΙ ΣΕ
e-book

